

Arrest

nr. 120 171 van 6 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 augustus 2013.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 27 augustus 2013 met referentnummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 19 november 2013.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 augustus 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

"Het middel lijkt ongegrond.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de "Wet van 29 juli 1991" wordt niet aangetoond.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM wordt erop gewezen dat de verzoekende partij nalaat in concreto uiteen te zetten welk familiaal- en gezinsleven zij in België opgebouwd heeft en met wie zij een gezin vormt. Wat betreft de door de verzoekende partij aangevoerde elementen aangaande haar privéleven, met name dat zij "een verblijf van jaren (heeft) in België" en nauwe contacten heeft met haar alhier opgebouwde vriendenkring, dient erop gewezen dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Noch wordt aangetoond dat de door de verzoekende partij opgebouwde contacten in België een dergelijke intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De verzoekende partij licht niet op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale, zakelijke of andere contacten zij, op het Belgisch grondgebied, zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, dan wel dat voormelde elementen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden rechtvaardigen. Deze elementen behoren immers tot het onderzoek naar de gegrondheidsfase van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de verzoekende partij laat na aan te tonen waarom deze buitengewone omstandigheden zouden vormen die het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland rechtvaardigen.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat haar morele integriteit bij verwijdering wordt aangetast nu zij geen contacten noch familieleden meer heeft in Montenegro en het haar quasi onmogelijk is er een familiaal of gezinsleven op te bouwen, kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij hierbij geen elementen bijbrengt die zouden toelaten te concluderen dat zij is verhinderd om dit elders te beleven. Hierbij wordt opgemerkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het privé- en familiaal leven dat zij heeft opgebouwd in een periode van verblijf in het land van herkomst, niet zou opwegen tegen de - naar de verklaringen van de verzoekende partij - periode van verblijf in België sinds 2009. Hierbij dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing overigens reeds het volgende werd gesteld: "Hij beroept zich op art. 8 van het EVRM, omdat hij hier zijn centrum van belangen zou hebben en gedurende meer dan vier jaar zijn leven hier opnieuw heeft opgebouwd. Hij toont echter niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

Hij zou in zijn land van herkomst niets hebben om naar terug te keren en hij zou niet de middelen hebben om er te overleven. Aangezien hij geen bewijzen voorligt om dit argument te ondersteunen, hebben wij het niet in zijn voordeel weerhouden". De verzoekende partij weerlegt de motivering van de bestreden beslissing niet bij huidig betoog.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Daar waar de verzoekende partij als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hier beperkt tot een theoretische aanwijzing en wordt bovendien benadrukt dat de eerste bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt die een weigering inhoudt om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen (in casu de regularisatie van haar verblijfssituatie), die niet onderworpen is aan tegenspraak, daar deze niet gesteund is op een tekortkoming van de betrokkene, zodat de verzoekende partij de hoorplicht als deel van de zorgvuldigheidsplicht niet dienstig kan aanvoeren."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 november 2013 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 28 januari 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 12 november 2013 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat de in de beschikking vervatte motivering aangaande artikel 8 van het EVRM foutief is en stelt de verzoekende partij te volharden in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat de in de beschikking vervatte motivering aangaande artikel 8 van het EVRM foutief is, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en voorts geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 12 november 2013, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

De schending van artikel 8 van het EVRM, van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET